

310.

AD
VIRUM
Magnificum & Amplissimum
DOMINUM
JOANNEM
CZIMMER-
MANNUM.

Pro-Consulem Reipublicæ Thoruniensis,

Longe meritissimum, gravissimumque;

Cum insperata morte Filium unicum
ademptum

JOANNEM
CZIMMER-
MANNUM,

Secretarium hujus Civitatis dignissimum
acerbe lugeret,
obsequiosissimus Cliens

J. G. ZOCBNERUS.

THORUNII,

Imprimebat Johannes Conradus Rügerus, Nobiliss. Senatus & Gymnasii Typographus.

Ræsentissimi doloris tenacitas, qvæ nullum fere interpretem admittit, mavult sub humanitatis intemperie Affectui Tuo obstrepere, qvam fastidioso silentio iniqviorem sortem admirari. Paternum obtestari nondubito animum, ex quo cum filialis amor suum duxit, reduxitque Spiritum, lenta sauciatur ægritudine. Probe enim cognovi, qvam arcane studio Naturae feratur bonitas; dum origini suæ in haerens, per molestam avulsionem, nonnisi vitæ partem decerpere potest. Qvare ut resideat, & à prima teneritudine deflectat innata Propensio, eo minus optandum, qvam sperandum, forret. Vix qvippe indoles indoli ita adversari solet, qvo non in placida æqualitate recumbat & sviducatur incitamento. Dubitaverim certe, in isto fatorum consilio, num maiorem se iisdem præstare præstet, num minorem acqviescere, sit potioris? Nec infitior sanctiorib⁹ Reipublicæ muneribus Te *Virum Magnificum* assefactum eo meritis aslurxisse, ut excelsæ mentis compos inferiores vices transcendas, nihilominus tamen

*Necessitate qui minorem se gerit
Sapit ille vere, & conscius cœlestium est.*

Quis enim legem adamantinam æterno robore stabilitam eadem constantia perferat homo, qvi imbecillitati suæ perpetu⁹ assidere

debet.

debet. Est qvædam labes, qvæ inter bonam, sinistramque partem tacita dicit confinia, & sibi ipsi tanta levitate implicatur, ne mutari ullo modo queat. Qvam igitur animus ultra casuum incerta nonnunquam se exerat, adhærescit tamen glebae, & commiscetur, in qvam calamitatum & alternantis infortunii Chaos semper confluit. Neqve in foro divino excusaretut talis à rebus sublunaribus exemptio, qvæ considerando nihil desideret, & qvod aliis incendium, luminis loco, qvod prodigium, sideris instar, habeat & veneretur. Qvin & affectuum vires, si justæ relinqvantur mensuræ, non aliam ob causam, humanam mentem efformant, qvamq; sint radices ingenitæ, qvarū fructus in scena rerum mundanarum versanda, prout ceciderint, morantur & consistunt. Siquidem in partem vasta illa orbis compages vocatur, cujus Svavissimum complexum exhibemus, qvæ tam sensibili motu concitantur, ut connexo quasi dolore aggemant. Non tamen eo redit sententia mea, quasi in non degeneris FILII necem *Optimus Paren*s iteratum luctum planctumque effundat, non avellendus. Inter enim ipsam virtutem qui defungitur, nunquam posterrati, neqve superstiti gloria deest. Nec obstat Flos juventutis, in præclara se seerigens Exempla; cum enim ille in germina adolevisset, longiorem ætatem præcupare necessum habuerat. Sœpe obrepit non intellecta senectus incautos, anteqvam se vita dignos sentiant; jam autem *Vir Magnifice* magis ob vota ulterioris gaudii, qvam spem altioris frugis, qvæ plena erat, dolendum tibi sumis impallescetem FILIUM. Viles eqvidem curvæque animæ toties moriuntur, qvoties suos amittunt, non vero Patriæ Culmina, in qvibus emines. Minime existimandum, qvod Decus Tuum in Filio distinxeris, qvale nunc jacturam haud vulgarem pati posset, nam qvod per stirpes propagatur, ita communicat, ut nihil capiat detrimenti. Hoc uno magnum decessit Felicitatis momentum, qvod *Tuus dulcissimus Joannes* dignitatem, qvæ ipsum expectavit, expectare ultro sustinuerit.

Scilicet

Scilicet novum cœli hospitem impatientia fragilitatis terris inviderat, spumasqve honorum, subsequenti beatitudini longissime postposuerat. Ingens & derogatur solatii fiducia, de hæredio Virtutum paternarum, qvæ magis fixa memoria; atqve literatus lapis conservabit. Nihilosecius, qvo acerbior illa clades, qvæ *Pectus Tuum* afficit, eolætiori triumpho *pii* erunt *manes*, dum laudabilem vitæ hujus mercedem, pretiosum compensabit auëtoramentum. Sufficere posset *Tibi dignissimo Patri* vidisse Filium, qvod per Naturæ gratiam illustre beneficium, nec tamen intra hoc substitit benignior fors, qvæ æmulum & Ectypon dederat, donec indulsisset parem, & conamine & egregio specimine, & civili munere, ubi solos gradus, per qvos jam dudum consummato æstimio reddituses, excipias. Credendum itaqve, delicias illas maturatas, qvas delibasti, eo devenire oportuisse, unde apud nos terminum, apud cœlicolas sua ducerent primordia. Hinc ut consenescat luctus, suisqve adstituatur metis, tum vovere, tum expetere meum est. Meum, inquam, si tam beato mihi esse liceat, ut adstrictissima Tuis studiis, *Vir Magnifice*, facultas propioris aditus adipiscatur libertatem. Qvod enim aeqva cervice decet tolerare, id demum superasse alacriter insigni cum fænore redundat. Convenit insimul, tanti permittere animo, publica cura imbuto, qvanti in gravi malorum mole commune vulnus exaggerata sanie non recrudescat. Contendent omnino, Cives, nec patientur sibi eripi Consulem, qvi Patris vicem tam serio adimplere cupiet. Sed nec pristini illi rerum gerendarum Spiritus ad illætabilem gemendi solitudinem retundendi erunt, qvos Respublica sibi vindicat & jure qyodam afferit. Cum ergo *Totum Te* debeas aliis, aliiqve *Tibi* toti devolvant sua, vix demisso in interiora, publicis privata attemperare justum fuerit. Mihi de lugubri hoc funere, qvod & celeritate & gravitate funestissimum accersivit dolorem, talia obversantur Phœnomena, que non evestigio sunt disparitura, & Matrem æstumatissimam & Lectissimam Viduam, longis excitatura molestiis. Nec aliter infestum fulmen, qvod ante ferit, qvam flamma micat, suum proseqvitur impetum, dum præfestina violentia attonitos qvosque reddidit lamentabilis illa Catastrophe. Facile igitur dabis veniam, *Vir Magnifice*, si intercludant gemitus verba & suspiria premant vocem, nisi tacite admonear, DEum ut venerer, qvo avertens imposterum tam duras fati leges pro amplissima familia Tua in perpetuum stabilitmentum excubare dignetur. Dabam ccccvii. d. XVII. Febr.

—) : O : (—